

Consiliul Superior al Magistraturii

Institutul Național al Magistraturii

**Concurs de admitere în magistratură
martie-iulie 2019**

PROCES VERBAL

de motivare a soluțiilor date la contestațiile la barem pentru disciplina

Drept procesual penal

10 iunie 2019

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 18 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, referitoare la baremul stabilit pentru proba eliminatorie de tip grilă la materia: Drept procesual penal.

Au fost formulate un număr de **25 contestații** de către 17 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

Întrebarea 76 G1 (98-G2; 94-G3; 80-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă pentru următoarele considerente:

Chiar în contestația formulată se arată că „Apreciez că trebuie punctată și varianta A”.

Or, conform baremului afișat varianta de răspuns indicată ca fiind corectă este chiar varianta de răspuns A.

Întrebarea 78 G1 (97-G2; 84-G3; 86-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă pentru următoarele considerente:

Fără a se contesta că varianta de răspuns corect este cea indicată în barem, respectiv varianta de răspuns A, s-a susținut că s-ar fi impus ca în enunțul întrebării să se menționeze „în primă instanță”.

Comisia de contestații a apreciat că nu se impunea o astfel de mențiune expresă deoarece, din simpla examinare conținutului celor 3 variante de răspuns, rezulta dincolo de orice îndoială că întrebarea a vizat judecarea unei cauze în primă instanță, iar nu judecarea unei cauze într-o cale de atac.

Întrebarea 80 G1 (95-G2; 86-G3; 100-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă pentru următoarele considerente:

Pentru stabilirea variantei de răspuns corectă, astfel cum a fost menționată în barem, nu era nevoie de cunoașterea dispozițiilor dintr-o lege specială referitoare la Ministerul Apărării Naționale.

Art. 266 alin.5 C..pr.pen. menționează expres că „*Executarea mandatelor de aducere privind pe militari se face prin comandantul unității militare sau prin poliția militară*”.

Întrebarea 85 G1 (77-G2; 90-G3; 89-G4) - contestată de 7 candidați.

Contestațiile au fost admise pentru următoarele considerente:

Potrivit art.10 pct.1 lit.a din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, elaborarea subiectelor de concurs trebuie să fie în concordanță cu **tematica și bibliografia** aprobate și publicate de Consiliul Superior al Magistraturii și de Institutul Național al Magistraturii.

Oricare dintre variantele de răspuns indicate în barem impunea cunoașterea disp. art.184 C.pr.pen., însă în tematica publicată la secțiunea IV pct.4 se menționau numai dispozițiile de la art.172 până la art.181 /1 C.pr.pen.

În „bibliografie” nu s-au făcut alte mențiuni.

Precizările de la „Legislație și jurisprudență relevante”, cu trimitere la deciziile de admitere pronunțate de Î.C.C.J. în materia recursului în interesul legii și în materia dezlegării unor chestiuni de drept, în lipsa unor mențiuni exprese, se înțeleg în sensul că este obligatorie cunoașterea numai a deciziilor de admitere care se referă la instituțiile procesuale și textele legale menționate expres și limitativ în „Tematică”.

În consecință, întrebarea nu este în concordanță cu **tematica și bibliografia** aprobate și publicate de Consiliul Superior al Magistraturii și de Institutul Național al Magistraturii, astfel că **întrebarea a fost anulată** și, în conformitate cu disp. art. 18 alin. 2 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, punctajul corespunzător întrebării anulate se acordă tuturor candidaților.

Întrebarea 89 G1 (78-G2; 82-G3; 84-G4) - contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse pentru următoarele considerente:

Singura variantă de răspuns corect este cea indicată în baremul afișat (răspunsul C), deoarece fiind un termen procedural stabilit pe zile („3 zile”), iar nu pe ore, acesta se calculează în conformitate cu art.269 C.pr.pen., *pe zile libere* (alineatul 2), *de la data comunicării actului care a provocat curgerea termenului* (alineatul 1), dar și prin observarea alineatului 4 care menționează „*Când ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează*”.

Întrebarea 92 G1 (84-G2; 99-G3; 78-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă pentru următoarele considerente:

Fără a se preciza care ar fi fost, în opinia candidatului, varianta de răspuns corectă, alta decât cea menționată în barem, s-a susținut că varianta de răspuns indicată ca fiind cea corectă în barem „nu corespunde în totalitate textului prevăzut de art. 311 (2) C.pr.pen.”.

Este adevărat că varianta de răspuns corectă, indicată în barem, nu preia integral textul art.311 alin.2 C.pr.pen., însă nici nu se impunea această preluare integrală a texului deoarece întrebarea se referea strict la organul judiciar care poate extinde urmărirea penală ca urmare a constatării unor fapte noi (procuror, judecător de drepturi și libertăți, organul de cercetare penală).

De asemenea, din examinarea celor 3 variante de răspuns, din care numai una era cea corectă, rezultă că singura variantă de răspuns corectă era varianta de răspuns C, celelalte 2 variante de răspuns fiind excluse fie ca urmare a inserării expresiei „numai” (varianta de răspuns A), fie prin referirea la un organ judiciar care nu are o astfel de competență (varianta de răspuns B).

Întrebarea 93 G1 (89-G2; 97-G3; 91-G4) - contestată de 2 candidați, cu următoarea precizare:

Deși într-o contestație se menționează ca obiect al contestației GRILA 1 , întrebarea nr.94, în realitate conținutul motivării se referă la întrebarea nr.93 din GRILA 1.

Contestațiile au fost respinse pentru următoarele considerente:

Așa cum menționează chiar candidatul care a formulat contestația, se cunoștea că numai o singură variantă de răspuns este corectă din toate cele 3 variante de răspuns.

Varianta de răspuns A (apreciată de candidat ca fiind corectă, alături de varianta de răspuns C indicată ca fiind cea corectă în barem), nu este corectă prin raportare la dispozițiile art.312 alin. 1 și 2 C.pr.pen.

În varianta de răspuns A, comisia de elaborare a subiectelor a inserat expresia "numai", astfel că această variantă de răspuns nu este corectă deoarece suspendarea urmăririi penale se dispune atât în cazul „bolii grave” (art.312 alin.1 C.pr.pen.), cât și în cazul „există un impediment legal temporar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale” (art.312 alin.2 C.pr.pen.).

Nu este intemeiată nici a doua contestație, în care se susține că varianta de răspuns B ar fi fost cea corectă, deoarece conform art.313 alin.3 C.pr.pen. „În timpul cât urmărirea penală este suspendată, organele de cercetare penală continuă să efectueze toate actele a căror îndeplinire nu este impiedicată de situația suspectului sau inculpatului, cu respectarea dreptului la apărare al părților sau subiecților procesuali”.

Or, se observă că la elaborarea variantei de răspuns B, comisia de elaborare a subiectelor a inserat expresia „oricărui” act de urmărire penală.

Întrebarea 94 G1 (79-G2; 96-G3; 93-G4) - contestată de 1 candidat (cu precizarea făcută anterior la Întrebarea 93).

Contestația a fost respinsă pentru următoarele considerente:

S-a susținut în contestație că „la întrebarea nr.79 (GRILA 2), răspunsul agreat de dv. nu a corespuns total textului de lege prevăzut de art.341 (6) litera d C.pr.pen.” și că răspunsul este „derutant”.

Aceste critici nu sunt intemeiate deoarece varianta de răspuns B, indicată ca fiind corectă în

barem, nu este derutantă, acesta fiind expres și neechivoc menționată ca una dintre soluțiile dispuse de judecătorul de cameră preliminară în procedura prevăzută de art.341 C.pr.pen. (*soluția schimbării temeiului de drept al soluției de clasare atacate*).

De altfel, această variantă de răspuns era cu evidență singura corectă deoarece varianta de răspuns A se referea la soluția de renunțare la urmărirea penală (care are o altă procedură, prev. de art.318 C.pr.pen.), iar varianta de răspuns C era incorectă prin raportare la disp. art. 341 alin.7/1 C.pr.pen. (soluția fiind de respingere a plângerii ca rămasă fără obiect, iar nu soluția respingerii plângerii ca nefondată).

Întrebarea 95 G1 (99-G2; 88-G3; 82-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă pentru următoarele considerente:

S-a susținut, pe de o parte, că varianta de răspuns corectă ar fi varianta de răspuns C, fiind invocate disp. art.396 alin.6 C.pr.pen., iar pe de altă parte, că din cerință nu rezulta constituirea ca parte civilă și, prin urmare, varianta de răspuns A ar fi fost corectă numai dacă se menționa în conținutul acestuia „*poate fi citată și partea civilă*”.

Or, întrebarea nu viza soluțiile pronunțate de instanță învestită cu soluționarea cauzei în primă instanță, soluții prevăzute de art.396 C.pr.pen., astfel că nu este intemeiată afirmația din contestație în sensul că varianta de răspuns corectă ar fi varianta de răspuns C prin invocarea disp. art.396 alin.6 C.pr.pen.

Întrebarea viza faza procedurii camerei preliminare, mai precis etapa soluționării contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară prin care au fost respinse cererile și excepțiile invocate de inculpat, și prin care s-a dispus începerea judecății în primă instanță (procedura prevăzută de art.342-348 C.pr.pen.).

În conformitate cu disp. art.347 alin.3 C.pr.pen., contestația se soluționează în camera de consiliu, cu citarea părților și a persoanei vătămate și cu participarea procurorului.

Prin folosirea de către comisia de elaboarare a subiectelor a expresiei „*se citează și partea civilă*” (varianta de răspuns A), rezultă clar și neechivoc că în procedura camerei preliminare o persoană a avut calitatea de parte civilă și, deci, la soluționarea contestației împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară este obligatorie „*citarea și a părții civile*”, adică a persoanei care are această calitate procesuală în camera preliminară, în respectarea dispozițiilor art.347 alin.3 C.pr.pen.

Întrebarea 96 G1 (100-G2; 80-G3; 95-G4) - contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns B este incorectă deoarece în conținutul acestuia se menționează expres și neechivoc că „*asistă și minori*”, iar nu că minorii respectivi au calitatea procesuală de inculpați, părți sau martori în lista respectivei ședințe de judecată.

În principiu, orice persoană poate „asista” la ședința de judecată, adică poate sta în sala de ședință, accesul publicului fiind permis. Însă, potrivit art.352 alin.2 C.pr.pen., nu pot asista la ședința de judecată minorii sub 18 ani, cu excepția situațiilor în care aceștia au calitatea de părți sau martori.

În consecință, din moment ce minorii sub 18 ani nu pot asista la ședința de judecată, nu se pune chestiunea de drept a „ședinței nepublice”.

Nu este intemeiată nici critica în sensul că „răspunsul de la lit.A nu este corect” cu motivarea că legea nu prevede expres că ședința din camera de consiliu este „nepublică”, Codul de

procedură penală utilizând exprimările „ședință nepublică”, respectiv, „ședință desfășurată în camera de consiliu nu este publică”, făcându-se trimitere la dispozițiile art.352 C.pr.pen.

Comisia de contestații a reținut că în art.352 alin.1 fraza a doua, din Codul de procedură penală, se menționează că „*Şedința desfășurată în camera de consiliu nu este publică*”.

Celealte alineate ale art.352 C.pr.pen. se referă la excepțiile de la regula publicității ședinței de judecată sau de la regula accesului și prezenței persoanelor în sala de ședință, printre care și posibilitatea declarării ședinței nepublice, cu precizarea că, spre deosebire de situația de la alin.1 a doua frază, este obligatorie punerea în discuție contradictorie, în ședință publică, a necesității declarării ședinței nepublice.

Or, spre deosebire de aceste ipoteze (în care este obligatorie punerea în discuție contradictorie, în ședință publică, a necesității declarării ședinței nepublice), legiuitorul menționează expres că „*şedința desfășurată în camera de consiliu nu este publică*”.

În consecință, *prin chiar voința legiuitorului*, această ședință – desfășurată în camera de consiliu – nu este publică, adică este ședință nepublică în toate cazurile, fără a mai fi necesară punerea în discuție contradictorie a părților, urmată de declararea sau nu a ședinței nepublice.

În sfârșit, candidații cunoșteau că trebuie să opteze pentru o singură variantă de răspuns din cele 3 variante de răspuns, varianta de răspuns A era singura corectă prin raportare la celelalte varințe de răspuns întrucât: varianta de răspuns B era greșită pentru motivele anterior arătate, iar varianta de răspuns C era greșită prin faptul că minorul era persoana vătămată, iar nu inculpatul (nefiind incidente disp. art.509 alin.2 C.pr.pen. menționate în motivarea contestației).

Întrebarea 97 G1 (87-G2; 78-G3; 85-G4) - contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse pentru următoarele considerente:

Una dintre contestații nu este motivată, menționându-se numai că numărul întrebării contestate (G2, 87).

Conform celorlate 2 contestații este valabil și varianta de răspuns B cu motivarea că „și acordul de recunoaștere a vinovăției constituie act de sesizare”.

Varianta de răspuns B nu este corectă din două motive:

Indiferent de calificarea juridică a acordului de recunoaștere a vinovăției ca „act de sesizare”, dispozițiile legale sunt clare și neechivoce cu privire la „citirea actului de sesizare”, adică la cerința/intrebarea la care candidații trebuiau să răspundă prin alegerea unei singure variante de răspuns.

Numai în procedura judecății cauzei în primă instanță, ca urmare a sesizării prin rechizitoriu, există obligația legală de „citire a actului de sesizare” („citirea rechizitorului”), astfel cum se menționează în art.374 alin.1 C.pr.pen.

Acordul de recunoaștere a vinovăției este una din „procedurile speciale” cuprinse în Titlul IV din Codul de procedură penală, iar în art.484 C.pr.pen. nu se prevede „citirea acordului de recunoaștere a vinovăției”.

Întrebarea 98 G1 (80-G2; 89-G3; 88-G4) - contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse pentru următoarele considerente:

Una dintre contestații nu este motivată, menționându-se numai că numărul întrebării contestate (G2, 80).

În cea de-a doua contestație se susține că și varianta de răspuns A este corectă deoarece în situația în care instanța dispune încetarea procesului penal ca urmare a intervenirii prescripției

răspunderii penale lasă nesoluționată latura civilă a cauzei, conf. art. 25 alin.5 C.pr.pen., această situație fiind asemănătoare cu varianta de răspuns C.

Varianta de răspuns A nu este corectă, în raport cu argumentele expuse în contestație, prin simpla examinare a disp. art.25 alin.5 C.pr.pen., text invocat chiar de candidat.

Astfel, conform art.25 alin.5 C.pr.pen. *În caz de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi, lit. e), f) - cu excepția prescripției, i) și j), în caz de încetare a procesului penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile, precum și în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2), instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă.*

* * *

Comisia de contestații a decis, în unanimitate, admiterea contestațiilor cu privire la întrebarea nr. 85 G1 (77-G2; 90-G3; 89-G4), în sensul că anulează întrebarea și, în conformitate cu disp. art. 18 alin. 2 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, punctajul corespunzător întrebării anulate se acordă tuturor candidaților.

Comisia a decis, în unanimitate, respingerea ca neîntemeiate a contestațiilor formulate cu privire la celelalte întrebări.

Comisia de contestații,

